

שכרו את הכלים

בנתניה, הגיש אורח בן 35 בקשה למשרד הביטוח הלאומי לשלם לו דמי-פיצויים על נזיקין בעבודה, סיפר כי שבר את רגלו בעת מתן אוכל לעופות במשקו, נעצר על-ידי המשטרה אחרי שהתברר כי הרגל נשברה בעת משחק כדורגל.

***

מציאות מכאיבה

בעכו, שיחק שלום מסרי, בן תשע, עם חבריו על פסי הרכבת, מילא את תפקיד הקטר כשחבריו מהיגים את הקרונות, לא הבחין בקטר אמיתי שנסע על הפסים, ואשר פגע בו ופצעו.

***

הכיוון הנכון

בחצלת, ליד נתניה, הלכה אשתו של אליהו יחזקאל להביא בקבוקי-בירה לבעלה ולאחיו שבא לבקר, ראתה בחזרה כי השניים רבים, רצתה להפריד ביניהם, כיוונה את בקבוק הבירה אל גיטה וזרקה אותו, פגעה בבעלה ופצעה אותו קשה.

***

פרסום עליון

באינדונזיה, ארצות-הברית, זכה תה מאורי קירבי, 17, באליפות הישיבה על ראש-תורן, אחרי שישיבה חודש ימים בראש התורן, קיבלה עשר הצעות-גישואים באותה תקופה.

***

חצייהתורן

באילת, חיפשו מארגני חגיגות-העשור לכבוש המקום, את הצעיר שהניף ראשון את דגל-ישראל בתחנת-המשטרה של אום-ראש-ראש כדי שיניף את הדגל בכניסת הלוהמים בעשור, גילו כי הוא יושב בביתו סוהר בעון מעילה.

***

גמילות-חסד

בתראביב, פרצו אלמוגים לבנק אוצר עממי, גנבו 2 ל"י מתוך קופת-צדקה.

***

רכוש דלא-נייד

בתחתית-קוקה, הגיש נעים קרקולי תלונה למשטרה, טען כי אלמוגים גנבו את צריפו שהוצב ליד בית-החולים ביליני סוף.

***

נביא-שקר

בדבלין, אירלנד, גנבו אלמוגים את מכשיריו של החזאי המקומי, השאירו במקום בו עמדו המכשירים פתק בו נאמר: "אנו לוקחים את ציודך מאחר ואין כל ערך לתחזיתך".

***

הקף החבני אחר הדני

בתראביב, רדפה המשטרה אחרי גבר חשוד שנשא שק גדול על שכמו, תפסו את האיש, גילתה כי בשק היו כבסים שגנב האיש ביחד עם החבל עליו היו תלויים.

***

שוד ושבר

בתראביב, ערכו שוטרים חיפוש על גופו של גבר חשוד, הורידו את תגו-רתה-השבר שלו, גילו בתוכה שני מטלית זהב גדולים במשקל של שני קילוגרם, חא-שימו אותו בטילטול זהב.

***

משחקים אסורים

בפילדלפיה, ארצות-הברית, שיחקו שני אחים בני ארבע בתופסת עם תינוק בן תשעה חדשים של השכנה, תפסו אותו הפשיטו אותו מחיתוליו, בעטו בו והניחו אותו על גבי כיריים בוערים עד שמת, נשלחו לטיפול פסיכיאטרי.

נח אשכנזי, צפת: מה, בעצם, אתה רוצה ממני. אולי תפרס במכתב?

***

מכתב מן הכדא

אודה שהתלמסתי במקצת אם לפרסם את מכתבו של (1114/138) לא בגלל העובד' בה הוא בא מבית-כלא, אלא משום שכותר' בו מתפאר לפעמים בכך, ששבר כמה עצי-מות לכמה אנשים, אולם בסופו של דבר החלטתי לתתו כמות שהוא, משום שאין הוא נערד ענייני: —

"יתכן ומורה היא העובדה שדחקא כאן, בקלובש של ירושלים, במרתף-המעצר של מגרש-הרוסים, משוחחים עליך, או יותר נכון, על מדורך. אך בעיני אין עובדה זו מורה כל עיקר, שכן בשעות הקטנות של הלילה, כשאיש אינו מצליח להירדם מפאת הקור והבדידות, עולה וצפה שיחה, שיחה אודות נערות, ואותם רגעים שב ופועם בי רעיון ישן. אני רוצה לערוך בעזרתך מבחן. אל תיבהלי... פשוט משהו מזור ומסקרן, משהו אשר אולי יגאל אותי מהבדידות שבכאן, והבדידות שבחוף..."

"תמיד קורא אני את סורך ושוב ושוב נתקל אני במכתבי נערות, 'הדורשות את הגבר' בצבעים הנראים להן, גובה, השכלה, רכב וכיוצא, אך מעולם לא נתקלתי באחת שתרצה לכתוב, לשמוע, ואולי להתרועע עם אחד שכמותי. אמנם פעמים מספר ניסיתי לכתוב אל אחדות, אך התקתה נגוזו, ואיני נוטר להן לאותן נערות. שכן נתוני האישיים אשר פירטתי בדיוק הם אלה: אני פרחח ופרא, מוכר על-ידי משטרת-עירי ועוד כמה משטרות. יש לי עבר לא-נעים כידיד ושותף של פורץ נודע, ואדם כי יראה עמי יחד ברחוב, מיד יקראו לו: פושע."

"כן, פושע זו מילת-להאי לשמי. כך קוראים לי השכנים, כך קוראים לי אלה אשר עמם עשיתי פעם תיים בתנועת הנוער, כך קוראים לי קרובי המשפחה, כך קורא לי העתון, כך קוראים לי סתם אנשים. בקיצור, פושע... יש לה צליל בזוי למלה זו, ואיש לא איכפת לו שאני מנער חוצני ממנה, ואיש לא איכפת לו שאני שאני רק בחזקת חשוד ועציר, ואף פעם לא עברייני של ממש ונידון. פושע ודי."

"אני חיה, כך בכל אופן טוענים אלה שעודם יודעי, הם טוענים זאת משום שאין קטטה בעיר שאיני שותף בה, אין אדם אשר לא גודף בשבע לשונות פי, ופשוט אני אומר מה שאני חושב. אני רואה נערה יפה ברחוב, או אני אומר לה: ילדונת את נהדרת. פשוט כך, וכולם השד יודע למה, מסמיקים, מכל מקום — חיה, פרט לחיה, קוראים לי זילוב וזה קצת נכון, אף שפעמים מספר, בשעת חי לופידברים, שברו לי כמה עצמות חיוניות. אבי קורא לי גמל. סבי קורא לי מזמר. אגב, כזה אני באמת ובתמים. מזמר של ממש, ומעל לכל: כך-כאלאים. אני חיה בבית ממוצא רוסי, ואבי יוצא כורדיסטן, כך שבמשפחה אמי אני הכבשה השחורה ובעיני ייקים ברחביה — שחור של ממש. אלה הם הנתונים שלי, רותי. איני מאמין שנערה כלשהי תתרצה ותכתוב אלי, ולשם כך בא המיבחן, ובאלוהים, נערות, אם מוכנות אתן להיבחן — או ביושר! פרט קטן, קורא אני למיבתן דחקא את אלה הסודות ברחוב מפני (בליבן איני יודע) — כלומר 'מחונכות', חובבות מר-סיקה-קלסית ותערובות אמנות, וכבנות לב-נות כמושג של ספרדי ואשכנזי, מושג בזוי לכל העזות ולדעתי בפרט. ברור שחייב אני לתאר ולו במקצת את החי חמי, ובכן, אני חובב טיולים, ציור (אני עצמי מצויר), שירה (אני עצמי כותב שירים), ספורט (מתאבק בהמועל ירושלים), בעלי-חיים מכל המינים ובעיקר כלבים, ומעל לכל אני אוהב לח לום, להתפרחה ולקלל שוטרים. גילי הוא 17 וחצי; קומתי 183 ס"מ; צבע שיערי: שחור; צבע עיניי: חום; מבנה-גוף: חסון; סימני-חיים: צלקות מכל הגולגים. מוכר על ידי רוב יושבי העיר כפושע."

***

היא משתוקקת

אל תראו שהוא (1114/142) מלבסי הוא בלונדי ועיניי כחולות יש לו הוא אהב נערות יפות ושחרחרות ולא רק מבחינה אנטומית. כך, על כל פנים, הוא אומר.

***

בחינה אנטומית

אל תראו שהוא (1114/142) מלבסי הוא בלונדי ועיניי כחולות יש לו הוא אהב נערות יפות ושחרחרות ולא רק מבחינה אנטומית. כך, על כל פנים, הוא אומר.

***

היא משתוקקת

אל תראו שהוא (1114/142) מלבסי הוא בלונדי ועיניי כחולות יש לו הוא אהב נערות יפות ושחרחרות ולא רק מבחינה אנטומית. כך, על כל פנים, הוא אומר.

***

היא משתוקקת

אל תראו שהוא (1114/142) מלבסי הוא בלונדי ועיניי כחולות יש לו הוא אהב נערות יפות ושחרחרות ולא רק מבחינה אנטומית. כך, על כל פנים, הוא אומר.

מכתביו של ארתור

כל העיסוקים שלה, היא משתעממת, איר מרת היא. ומאחר שהיא כל-כך אוהבת לך רוא ולכתוב מכתבים, היא מוצאת את עצי מה משתוקקת להתכתב עם נער ו/או נערה בגיל 18-24. והיא בטוחה שתמצא המון נושאים משותפים. היא נערה מקר רית, תארו לכם שאין היא מבקשת כל תמונה וכי ביקשה לפרסם את שמה וכתובי תה. ובכך: רנה בן-פורדו, ימינ'משה, ע"י תנובה, ירושלים.

***

זה כבר אמור

חמוד, מכתבו של (1114/140): "זה באמת לא כל כך חשוב, אבל הוא דרווי לפי דתו. הוא באמת אינו מבין מדוע אמו וזו אבל זה כבר אמור, האם את סבורה שזה מסביק כדי להביא לו מכתב

אני בולעת את מכות-הכתיבה שלי.

***

לא כל כך אבל בערך

היא (1114/143) ניסתה להתגבר על עצי מה ולא לכתוב. אבל לא הצליחה. היא מוכרחה להתכתב עם מישהו. לא איכפת לה מי. לא איכפת לה איהו. רק שלא יהיה נמוך ביותר. היא אומרת שהיא לא כל כך נחמדה, אבל בערך. ואתם יודעים מה? היא חבשה פעם כומתה שחורה.

קצת על מארי שאנסל

מוכרחה לספר לכם קצת על מארי שאנסל. זוהי, לאלה שאינם יודעים זאת, דמות פאריזאית אגדית סופר-סנובית. יפה, טפשה כמו נעל, טובת-לב כמו מסינורית. היא נהגת בקאדילאק ולאחיה זיראר יש ה' סטרואן האחרון עם כל האביזרים וה' פסנטים האחרונים, וחברתה זיוולן אינה שונה ממנה והן מבקרות בתערוכות ומכרי רות את כל המיניסטרים. איש אינו יודע בדיוק מי המציא אותה. אולם מאז שיצאה

נערת השבוע

זוהי מתנה בשביל שמעון — כן, אתה, הקצין השלישי באוניה הדר. שתזכור את הארץ גם למראה היפהפיות של האמבורג. מתנה זו מצויינת בשטרות בלונדיות, ובעיניי כחולות, ובאופי צברי, למרות שהיא נולדה לפני 17 אביבים בברית-ההמועצות יודעת פולנית על בורית. אני לא רוצה לקלקל שמעון, אבל אפשר למצוא אותה בחיפה. שמה: חנה כחנא. מי שמבין ברגליים יבחין מיד שחיה רקזנית (ולא רק — אבל גם — רוקינרול), ושהיא רוצה ללמוד ריקוד בארצות-הברית. וכמו כל צעירה ישראלית הגונת, היא רוצה לחיות דוגמנית ואפילו נרשמה לצורך זה לקורס חדש של חברת אורי-על.

הבדיחה הראשונה עליה, לא חדלים מלספר עליה. כמה מן הבדיחות: * מארי שאנסל מטיילת עם ידידתה זיוולן בגן לוקסמבורג, כאשר הן נה' קלות בתינוק חמוד המתרוצץ הנה והנה. "איהו תינוק מתוק!" קוראת זיוולן ומנסה לחבק אותו. "ראי את גומות החן שלו, את עיניו, את תלתליו!" * נכון, אומרת מארי שאנסל, "רגע אחד! נזמה לי שזה התינוק שלי, בכלל." * אך את יודעת? "היכרתי אותו לפני האומנת."

*** * מארי שאנסל מתפססת עם ידידתה גלדים על החיים. "תודה לאל שאין רק הכסף בחיים. יש גם פרחת ויהלומים!"

*** * מארי שאנסל למארי-לורו: "אני איר מרת לך, כרובי, שזיוולן המסכנה פשוט לא יכולה להתנחם על מותו של גורבני, תלכנו אתמול שתינו לפתיחת התערוכה של צייר כל-כך חמוד, וכמובן שהיה ש' מזון פשוט סנסצ. מישהו הציע לזיוולן העלובה זיתים והיא אמרה: 'הו, רק זיתים שחורים. התאלמנתי לא מזמן.'"

*** * היא חסכימה לבקר אצל העיניים עם אמה. בצריף אחד מסבירה אשה אומללה שלא אכלה מזה שבוע. * אבל את איבת להכריח את עצמך, חביבתי, אומרת מארי שאנסל בחיוך מתוק.